

Cuprins

Cu Dorin	5
Câteva zile	9
Astronautul	13
Copiii	21
Efectul fluturelui	27
Pisica lui Dumnezeu	33
iPhone	37
Adam și Eva	43
A doua venire	49
Cat funeral	55
Bombardamentul	65
Vreme mișto	69
Un inger se arată	73
Doi cai urâți	77
Scufița Roșie	81
Vacanța	87
Fata doamnei Corneliuc	97
Uși negre	105

Lecție de luptă	113
Romanță rurală	121
Miracolul de la Albești	129
Experimentul	135
Ex-Girlfriend	139
Maimuța contesei	145
OK	149
Prietena lui Andrei	159
Sniper, două rațe	173
Diapozitiv	177
Ultima grisină	185
O seară cu Eduard și Polonia	189
Cei patru călăreți ai Apocalipsei	197
Imperiul Pisicilor	201

Alex Tocilescu

Imperiul Pisicilor

proze

POLIROM
2017

Vacanța

Muzica: *The Prodigy* – „Invaders Must Die”
Jean Michel Jarre – „Équinoxe”
The Cure – „Wish”
Joy Division – „Closer”
Megadeth – „Countdown to Extinction”

I

Domnul Alexandrescu. Bărbat la vreo 50 de ani. Față de criminal tâmpit. De fapt, șef de producție la un post de televiziune. Doi copii: Ana, 16 ani, Marcela 18. Frumoase, slabe, chinuite. Soție: Ramona, îngrășată, imbecilizată de viața petrecută alături de el.

Se va merge în vacanță, anunță domnul Alexandrescu într-o duminică, la masă. Se va merge la 2 Mai, pentru că este mai ieftin decât în stațiuni, și tocmai a fost frate-său acolo și a zis că e plăcut, se stă la gazdă, se mănâncă pește în sat. Se va sta o săptămână sau poate chiar zece zile.

Dar, zice Ana, ea de fapt ar fi vrut să meargă cu Cătălin undeva.

Cătălin, invitat la masă de domnul Alexandrescu, deschide gura să spună ceva. Ar fi vrut să spună unde

avea de gând să meargă cu Ana, dar domnul Alexandrescu îl întrerupe.

Poate să vină cu noi, zice.

Nu asta era ideea, își spune Cătălin.

Mi-ar face mare plăcere, zice apoi cu voce tare.

Atunci vino, nu-i nici o problemă, spune domnul Alexandrescu. Doar că o să trebuiască să vorbesc acolo, să-ți rezerve și ție o cameră.

Deși gălușca este cam mare, Cătălin o înghite totuși. Sigur, zice.

Tata, spune Ana.

Cătălin își dorește ca Ana să tacă.

Gândește-te totuși că am șaisprezece ani, zice Ana. Și că poate avem și noi nevoie de puțină intimitate.

Ana, zice doamna Alexandrescu.

Marcela se înroșește la față îngrozitor și se uită în farfurie. Acolo, niște supă.

Cătălin îi urmează exemplul.

Cât timp locuiești în casa mea..., începe domnul Alexandrescu.

Ana izbucnește în lacrimi.

Tată, nu sunt sclava ta!

Ana, poți să faci ce vrei, dar totul are o limită. Eu nu sunt nevoit să accept...

Ana se ridică de la masă și pleacă plângând. Se lasă o tăcere ca în urechile unui surd. Ce-i de făcut?

Păi, zice Cătălin, dați-mi și mie, vă rog, numărul gazdei, s-o sun să vorbesc de cameră.

Sigur, zice domnul Alexandrescu. Stai puțin să văd dacă l-am trecut în agendă. Da, uite-l aici. Poftim, notează. Și să-ți zic și perioada în care mergem...

II

Casă lungă, tip vagon, și încă o cameră în fundul curții, într-o clădire separată. În camera aceea stau Ana și Marcela. Domnul și doamna Alexandrescu stau în prima cameră de la stradă. Cătălin stă lângă ei, în a doua. Totul pare să facă parte din strategia domnului Alexandrescu de a-i ține pe Cătălin și pe Ana departe unul de altul.

Zilele trec. Una, două, trei. Toate după același tipar: trezirea la 8, micul dejun, mers la plajă. Întors de la plajă, duș, mâncat pește în sat, somn de după-masă. Plaja de după-masă către seară, o cină, băut vin la masa din curte. Pe la 11, stingerea.

Cătălin citește în pat. Nu îi este somn. Din camera de alături se aude tusea doamnei Alexandrescu. Tuse de fumător, deși este nefumătoare. Domnul Alexandrescu este fumător, dar nu tușește. Apoi se face liniște. Din curte se aud voci, sunt alți vecini, râd, ascultă muzică, par să se distreze, să se simtă bine. Cătălin nu se simte bine. Iese afară să fumeze o țigară. Se uită înspre camera Anei. Lumina este stinsă. Domnul Alexandrescu apare lângă Cătălin. Își aprinde și el o țigară.

Ce e, n-ai somn? zice.

Nu, răspunde Cătălin.

Fumează amândoi în tăcere. Nu prea au subiecte comune. Fotbalul, poate. Cătălin își stinge țigara și zice noapte bună.

Noapte bună, îi răspunde domnul Alexandrescu.

Cătălin se bagă în pat. Ar vrea ca Ana să fie lângă el. În afară de niște hârjoneală în apă, n-au apucat să

facă nimic. Doar să se țină de mână din când în când, și niște plimbări inocente pe dig. Săruturi. Cam atât.

Cătălin și-o ia la labă cu imaginea Anei în minte. Termină repede, se șterge cu un șervețel și adoarme. Tot cu imaginea Anei în minte.

III

Plimbare în doi (Ana, Cătălin) pe malul Mării Negre. Ana pare tristă, deci Cătălin tace, pentru că nu știe dacă el este sursa tristeții ei, și ar prefera să evite o eventuală ceartă.

Știi, zice Ana, nu mai suport situația asta.

Care? zice Cătălin.

Asta cu noi, cu camere separate, toată povestea asta, taică-meu, totul.

Da, zice Cătălin.

Merg mai departe prin apă, e ora opt, ar trebui să se întoarcă acasă, în curând se va pune masa de seară, domnul Alexandrescu va face un grătar.

Cătălin, zice Ana.

Da?

Vreau să mă culc cu tine astă-seară.

Ana..., zice Cătălin.

Vreau.

Bine, dar cum, unde?

Nu știu. La noi nu se poate, Marcela n-o să ne lase camera.

Hm.

Și deci la tine.

Nu se poate. Taică-tău stă cu ochii în patru, iese după mine când fumez noaptea, nu se poate, dacă ne prinde...

Mi se rupe dacă ne prinde. Ce-o să ne facă?

Ana...

Nu, Cătălin, vreau, am decis, înțelegi? Sau în camera ta sau nu știu, fugim, mergem undeva pe plajă, nu știu, dar nu mai suport!

O să fie foarte complicat...

Nu-mi pasă! Și ce-o să fie așa complicat? Taică-meu adoarme pe la doispe, și eu vin la tine pe la două. Trebuie să lași ușa deschisă, atâta tot.

Bine, dar dacă se trezește și merge la veciu? Dacă iese să bea apă?

Ți-e frică?

Nu, nu mi-e frică. Doar că nu vreau să ne facă scandal și să ne interzică să ne mai vedem vreodată și să...

Nici mie nu mi-e frică. Ne face scandal, asta e, puțin îmi pasă. De bătut n-o să mă bată, că nu m-a bătut niciodată. Și dacă ne interzice să ne mai vedem, asta e, pur și simplu o să ne vedem în continuare, și gata.

Au ajuns la capătul plajei, acum se întorc puțin grăbiți, de parcă noaptea ar veni mai repede așa.

La două? întreabă Cătălin.

IV

Ba chiar mai devreme, pentru că la 1:18 primește un mesaj de la Ana: „Doarme?”.

Cătălin trage cu urechea la sforăiturile din camera de alături. I se pare că distinge două sforăituri separate.

„Da”, răspunde.

Apoi așteaptă. Trece cam mult timp. Aprinde mobilul: 1:25. Ce naiba face Ana? Se ridică în capul oaselor și se uită pe geam. De afară se aude slab niște muzică, vecinii nu s-au culcat încă. Mai trece un minut. Cătălin se întreabă dacă Ana nu cumva s-a răzgândit. Poate că este mai bine așa, sau poate că nu. Se întreabă dacă, în caz că Ana va veni și se vor culca împreună, Ana va sângera. Dacă da, ce să facă cu cearșaful? Să pună ceva între cearșaf și saltea? Ce? O pungă de plastic? E una în cameră, în care își ține rufele murdare. S-o pună sau nu? Vede o umbră afară, o umbră grăbită. Peste alte câteva secunde, Ana intră în cameră.

Ana? șoptește Cătălin.

Da, zice Ana.

Se așază lângă el în pat.

Am vorbit cu Marcela, zice.

Și?

Și a zis să nu vin.

Se sărută. Ana se întinde lângă el.

E o fricoasă, zice.

Se sărută din nou. Ana poartă o cămașă de noapte și nimic pe dedesubt. Cătălin poartă un șort. Sub șort, pula sculată. Se sărută în continuare, se tot sărută, apoi Ana își scoate cămașa de noapte. Cătălin își scoate șortul. Știe ce are de făcut, a văzut destule filme pe net. Se întreabă dacă și Ana știe ce are de făcut. Apoi nu se mai întreabă nimic și uită de tot, de domnul Alexandrescu, de sânge, de lume, și o îmbrățișează pe Ana și se sărută nebunește și mâinile lui sunt peste tot, pe curul ei, pe șolduri, pe sâni, Cătălin se ridică și începe să sărute corpul Anei, să-l lingă, să-l muște, Ana nu face nimic, îl lasă pe el, este destinsă, relaxată,